

gøres paa meget kortere Tid. Og komme vi til en Ordning, under hvilken Rekrutuddannelsen er betydelig kortere end nu, følger deraf, at vi komme ind paa en Ordning, under hvilken det ikke er nogen Livsstilling at være underordnet Officer i al Almindelighed.

Men hvis vi om ganske faa Aar naa en saadan Tilstand, at de underordnede Officerer for største Parten ernære sig ved deres borgerlige Erhverv, er det overflødigt og urimeligt, at vi her gaa til en saadan Lønforhøjelse for de Officerer, vi have nu, og som sikkert ikke paa nogen Maade kunne siges at være i egentlig Nødstilstand. Naar man peger paa, at Officerernes Lønninger ikke ere synderlig høje, maa man for det første huske paa, at vore Officerer have en billig Uddannelse, idet Staten bekoster den. Naar en ung Mand bliver Soldat i sit attende Aar, kan han, hvis han er en flink og dygtig Mand, blive Premierløjtnant, naar han er godt og vel 22 Aar, og i den Tid har han faaet Lønning; først ganske vist den lave Lønning som menig Soldat, men senere i to Aar Lønning som Sekondløjtnant, en Lønning, som et saadant ungt Menneske ellers sjælden faar i Statens Tjeneste, og allerede den Dag han bliver Premierløjtnant, oppebærer han ikke alene sin Gage som saadan, men han har, hvad ingen anden ung Embedsmand i lignende Alder har, Pensionsret løbende. Det vil altsaa sige, at han i en meget ung Alder er inde paa at kunne faa Pension, og det er noget overordentlig væsentligt, som særlig maa tages i Betragtning, naar man skal bedømme Officerernes Lønninger. Undersøger man Tiden, da Pensionsretten ellers begynder at løbe for vore Embedsmænd, se vi, at en juridisk Kandidat, som gaar ud og bliver Herredsfuldmegetig og kan vente at blive Herredsfoged, naar han er op imod 50 Aar, først fra den Tid faar Pensionsret. Hvis den unge Mand tager teologisk Embedseksamen, naar han er 25—26 Aar gammel, kan han vente at komme i Embede, naar han er 30 Aar eller godt og vel det, og først fra den Tid begynder Pensionsretten at løbe for ham. Juridiske og statsvidenskabelige Kandidater, som gaa ind i Centraladministrationen, maa gaa i en lang Aarrække, efter at de i en Alder af 26 Aar ere blevne Kandidater, inden Pensionsretten begynder at løbe for dem, idet den først begynder, naar de ere blevne kgl. Fuldmægtige. Det er et meget væsentligt Moment til Skade for alle Embedsmænd i Forhold til Pre-

mierløjtnanterne. Saa have Løjtnanterne oven i Købet den Fordel, at de kunne faa Lejlighed til i en Alder, hvor deres Arbejdskraft endnu er fuldkommen usvækket, at falde for Aldersgrænsen og gaa over i civile Erhverv, og hele deres øvrige Liv, uden at have noget som helst at gøre for Staten, oppebære en Pension, som kan andrage ikke saa smaa Beløb.

Hvis vi derfor gaa til disse Lønforhøjelser, som her ere foreslaaede paa et Tidspunkt som det nærværende, et Tidspunkt, som netop taler imod at gøre noget nu, er i Virkeligheden alle Sluser aabnede, saa kunne vi vente, at Statens Funktionærer og Embedsmænd i alle andre Etater komme og forlange, at deres Lønninger ogsaa skulle forhøjes, idet de henvise til, hvad Lovgivningsmagten har gjort i dette Tilfælde, og saa staa vi ikke overfor en Forhøjelse paa nogle faa Hundrede Tusind Kroner, men en Forhøjelse, der kommer til at andrage Millioner aarligt. Det er et Lovforslag, som har de mest vidtrækkende Konsekvenser. Jeg maa derfor om det, som her foreligger, være ganske uenig med den højtærede Forsvarsminister og den ærede Ordfører for Flertallet.

Men der er et Punkt, hvor jeg er saa heldig at kunne være fuldkommen enig med den ærede Ordfører for Flertallet, det er i følgende Udtalelse, som det ærede Medlem fremsatte under dette Forslags første Behandling her i Tinget. Han udtalte her: „Vi maa sikkert kunne mødes i den Betragtning, at det er en tilstrækkelig Byrde at lægge paa den unge værnepligtige at sige til ham: Gaa ud af din borgerlige Stilling, afbryd dit borgerlige Livserhverv, gaa ind og aftjen din Værnepligt, som Loven byder, offer din Tid og Person, men du skal ikke have pekuniært Tab, direkte Udgift deraf.“ Det er en Udtalelse, som jeg fuldt ud kan slutte mig til, og jeg vilde meget ønske, at det ærede Flertal havde taget Konsekvenserne af denne Udtalelse. Men hvad har det ærede Flertal gjort paa dette Punkt? Det har som paa alle andre Punkter i blind Lydighed bøjet sig for, hvad der blev krævet af Forsvarsministeren, men det har aldeles ikke ud fra den Betragtning, som er saa rigtig, stillet noget selvstændigt Forslag. Thi hvis man skal ud fra denne Betragtning stille Forslag, er det klart, at man kan ikke stille Forslag om at forhøje de meniges Lønning med 12 Øre, thi det bringer dem ikke i en saadan Stilling, at man kan sige, at de have en Løn, som fritager dem for at have direkte Udgifter af at være